

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

DOLiS/DEC-314/11

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22, art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) w zw. z art. 105 ust. 4 i art. 105a ust. 4 i ust. 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana M.F. o nakazanie L Bank S.A. usunięcia jego danych osobowych ze zbioru prowadzonego przez B S.A.,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek Pana M.F. (zwanego dalej Skarżącym) o nakazanie L Bank S.A. (zwaney dalej Spółką) usunięcia jego danych osobowych ze zbioru prowadzonego przez B S.A. (zwaney dalej B S.A.). W swoim piśmie Skarżący podniósł, iż jego dane, jako pozostającego w zwłoce ze spłatą zadłużenia z tytułu umowy pożyczki, Bank przekazał do B S.A. Wskazał cyt. „spłacając całość zadłużenia z tytułu powyższej umowy w roku 2004 wnioskodawca uzyskał zapewnienie, że uregulował wszelkie koszty związane z powyższą umową i konto zostanie niezwłocznie usunięte. Mimo tego dane wnioskodawcy widnieją w bazie danych B.” W związku z powyższym wniósł o usunięcie jego danych przekazanych przez Bank z bazy prowadzonej przez B S.A.

Pismami z dnia [...] listopada 2010 r. oraz z dnia [...] lutego 2011 r. Bank wyjaśnił, iż przedmiotowy rachunek Skarżącego został zamknięty w dniu [...] lipca 2009 r. po dokonaniu wpłaty, która pokryła istniejące zadłużenie Skarżącego wobec Banku. Wskazano ponadto, iż po wygaśnięciu zobowiązania Bank nie przekazywał danych Skarżącego do B S.A. z uwagi na brak zgody Skarżącego na powyższe. Natomiast obecnie, jak wyjaśniono, Bank przetwarza dane Skarżącego na podstawie samodzielnej przesłanki, jaką jest art. 105a ust. 4 i 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 z późn. zm.), który upoważnia Bank do przetwarzania danych Skarżącego po wygaśnięciu zobowiązania dla celów stosowania metod statystycznych, o których mowa w art. 128 ust. 3 ustawy Prawo bankowe. Ponadto Bank podkreślił, iż po zamknięciu rachunku Skarżącego jego dane osobowe nie były przetwarzane w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego i taka informacja, tj. o konieczności zamknięcia rachunku Skarżącego w B S.A. oraz zaprzestania przetwarzania jego danych w ww. celach została przekazana do B S.A. we wsadzie za lipiec 2009 r.

Pismami z dnia [...] listopada 2010 r. oraz [...] lutego 2011 r. B S.A. wyjaśnił, iż dane osobowe Skarżącego zostały wprowadzone do bazy B S.A. przez Bank w dniu [...] listopada 2003 r. na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy Prawo bankowe. Wskazano ponadto, iż w dniu [...] sierpnia 2009 r. Bank przesłał do B S.A. wsad za miesiąc lipiec, mocą którego w dniu [...] sierpnia 2009 r. rachunek Skarżącego został zamknięty w statusie odzyskany w dniu [...] lipca 2009 r., a dane Skarżącego przetwarzane są od tego momentu jedynie w celu stosowania przez banki metod statystycznych w oparciu o przesłankę z art. 105a ust. 4 i 5 ustawy Prawo bankowe.

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Ustawa o ochronie danych osobowych, zwana dalej ustawą, określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). W świetle przepisów powołanego aktu prawnego, podstawowym obowiązkiem każdego administratora jest przetwarzanie danych osobowych z zachowaniem przesłanek określonych w ustawie. Wobec okoliczności niniejszej sprawy wskazać należy na przesłanki wymienione w art. 23 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym przetwarzanie danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy: 1) osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych, 2) jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa, 3) jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą, 4) jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego, 5) jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

Aktem prawnym zawierającym szczegółowe regulacje dotyczące procesu przetwarzania danych osobowych klientów banków jest przede wszystkim ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. Zgodnie z art. 105 ust. 4 Prawa bankowego, banki mogą, wspólnie z bankowymi izbami gospodarczymi, utworzyć instytucje upoważnione do gromadzenia, przetwarzania i udostępniania: 1) bankom -

informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie, w jakim informacje te są potrzebne w związku z wykonywaniem czynności bankowych oraz w związku ze stosowaniem metod statystycznych, o których mowa w art. 128 ust. 3 oraz w art. 128d ust. 1, 2) innym instytucjom ustawowo upoważnionym do udzielania kredytów - informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne w związku z udzielaniem kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych i poręczeń.

Stosownie do brzmienia art. 105a ust. 4 Prawa bankowego, banki oraz instytucje, o których mowa w art. 105 ust. 4, mogą przetwarzać informacje stanowiące tajemnicę bankową dotyczące osób fizycznych po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, bez zgody osoby, której informacje dotyczą, dla celów stosowania metod statystycznych, o których mowa w art. 128 ust. 3. Przetwarzanie informacji stanowiących tajemnicę bankową w ww. przypadku może być wykonywane przez okres 12 lat od dnia wygaśnięcia zobowiązania (art. 105a ust. 5 Prawa bankowego). Art. 128 ust. 3 Prawa bankowego upoważnia banki generalnie do stosowania – za zgodą Komisji Nadzoru Bankowego – metod statystycznych do obliczania wymogów kapitałowych. Art. 128 d ust. 1 i 6 Prawa bankowego zezwala natomiast bankowi będącemu unijną instytucją dominującą i podmiotom zależnym od tego banku, działającym z tym bankiem w holdingu oraz podmiotom zależnym od unijnego podmiotu dominującego w holdingu finansowym, na wspólne stosowanie metod statystycznych, o których mowa w art. 128 ust. 3 – po uzyskaniu zgody samej tylko Komisji Nadzoru Bankowego, bądź właściwych władz nadzorczych, lecz przy współpracy ww. Komisji. W myśl art. 105 ust. 4 pkt 1 Prawa bankowego banki mogą, wspólnie z bankowymi izbami gospodarczymi, utworzyć instytucje upoważnione do gromadzenia, przetwarzania i udostępnienia bankom – informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie, w jakim informacje te są potrzebne w związku z wykonywaniem czynności bankowych oraz w związku ze stosowaniem metod statystycznych, o których mowa w art. 128 ust. 3 oraz w art. 128d ust. 1. Art. 105 ust. 1 pkt 1c Prawa bankowego obliguje natomiast bank do udzielania informacji stanowiących tajemnicę bankową instytucjom, o których mowa w ust. 4 (w tym B S.A.), w zakresie niezbędnym dla stosowania metod statystycznych, o których mowa w art. 128d ust. 1 i 6.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż przedmiotowy rachunek Skarżącego został zamknięty w związku ze spłatą istniejącego zadłużenia, a jego dane osobowe aktualnie są przetwarzane przez B S.A. jedynie w celu stosowania przez banki metod statystycznych w oparciu o przesłankę z art. 105a ust. 4 i 5 ustawy Prawo bankowe. Ponadto z wyjaśnień zarówno Banku, jak i B S.A. jasno wynika, iż po zamknięciu rachunku Skarżącego jego dane nie były przetwarzane w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego.

Zatem wskazać należy, iż takie przetwarzanie danych osobowych Skarżącego przez B S.A., tj. w celu stosowania przez banki metod statystycznych, znajduje uzasadnienie w obowiązujących przepisach prawa, a przesłanką legalizującą taki proces przetwarzania danych jest art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, tj. jest

to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa – w tym przypadku z przepisów prawa bankowego. Jednakże podkreślenia wymaga, iż B S.A. może przetwarzać dane osobowe Skarżącego jedynie w ww. celu, o którym mowa w art. 105a ust. 4 Prawa bankowego, tj. dla celów stosowania metod statystycznych, o których mowa w art. 128 ust. 3 Prawa bankowego.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, w związku z art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego, stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).